

Lesi Zoltán

Petriland helyreállítása

Petrilandon a férfi az férfi az férfi. Nem is tagadják, ahogy egy költőjük mondja: ha férfi vagy, légy férfi, s ne hitvány gyöngé báb. Szeretik itt az alkalmi verseket, többször odajöttek hozzám az utcán, hogy szavaljanak vagy eladják nekem a könyvecskéiket. Nem tudtam, meddig maradok itt, ezért nem akartam érzelmeket felhalmozni, mert aztán egyedül kell majd őket tovább cipelnem. Nem hallgathatom el, nem könnyű itt egy asszonynak. Sétáltam, és füttyögtek utánam az utcán, mintha lehetnék még fiatal, de úgy tűnik, ráncosan és lógó mellekkel is kellenék, főleg ismeretlenül. A fiamat, Doriant kerestem itt, ahogy egy korábbi posztomban írtam. A kiöregedett sportolóval, akit az egyszerűség kedvéért hívjunk Bongónak, egy kocsmában találkoztam, mert ez az ország is sörözés közben szerveződik. Bongó elmesélte, a fiammal egy hatalmas raktárban dolgoztak. A személyleírás alapján biztos volt benne, hogy ő az, a fiam feltűnő jelenség volt duci természetével, az átlagosnál nagyobb melleivel és szívével. A munkájukat egy majom is meg tudta csinálni, ha beérkezett egy rendelés, akkor a lehető leggyorsabban meg kellett találni a terméket, és át kellett adniuk a szállítóknak. Dorian már néhány hete nem dolgozik a cégnél. Teljesen besokallt, mondta Bongó. Nem bírta, még azt se hagyták, hogy végére elmenjen. Bongó tudta, hol lakik vagy lakott a fiam, de fogalma se volt, hol dolgozhat éppen, mindenesetre megadta a címét, én meg fizettem neki még egy sört, akkor átült a haverjaihoz.

„Fizetsz nekem is valamit?” – kérdezte egy dohánykarcos női hang a hátam mögül.

„Kérjél!” – mondtam felé fordulva.

Ötven körüli nő állt rézsút mögöttem. Letapadt, kozmós, egykor világosbarna haj; beroskadt íny, cserpes ajkak, vérágas kötőhártya, akvamarin szemek, megsárgult, fehér műszálas pulóver, barna nadrág, fehér strandcipő. Kevertet kért, és sört, pikolót.

Hallotta, amint Bongót faggattam, és mondta, hogy ismeri Doriant. Egyszer a szuterén lakásában, az ágyban kötöttek ki. A nő egy húszast kért cserébe, de a fiam cserben hagyta. Aztán a részletekbe is beavatott. Szerves része lehetett a fiammal szembeni törlesztésnek. Szerette volna, ha elkísérem hazáig, hogy együtt érzünk el a napsütötte sávig, de eszembe jutott az uram, ahogy leszorított és szuszogott. Inkább csak mentem volna, végig az utcákon, a bőrömön annak emlékével, hogy eljárt a férjem keze. A szerencsétlen nőnek az akvamarin szemével semmi köze nem volt ehhez, ő csak beszélt, beszélt az émyegés lépcsőiről, fogyni nem akaró mínuszemeletekről. Ahogy beszélt hozzám, éreztem, hogy besötétedik, pedig odakint még mindig tűzött a nap.

Még akkor is beszélt tovább, a fiam járt a fejében, amikor én hirtelen leléptem, és máris odakint vonszoltam magam, a semleges szomorúságban, a Bongó által megadott cím irányába. Pillérek horgászok között, mint a sajgó lábaimban a viszszerék, közelítettem a fenyegető világosság felé, hátha itt lakik a fiam. A neve nem szerepelt egyik csengő mellett se, ezért máshol próbálkoztam, mintha a postát hoznám. Végigjártam az ismeretlen lépcsőházat, éreztem, hogy tetszene neki a ház, de már biztosan nem lakik itt. Becsengettem a lakókhoz, hogy ismerik-e Doriant, de ők abból a lakásból sose látták kijönni. Azt éreztem, tehetek bármit, amit akarok, mint

az örökmozgó kínai ördöggyógyó a véget nem érő dobozban, nem juthatok el a fiamig. Így léptem ki a házból, a kis kurva bezzeg már a kapuban ült, lilaharisnyás lába mellett háncsszatyor. Idáig követett.

„Eszembe jutott, hogy hol lehet a fia” – mondta.

„És mennyit kér azért, hogy elmondja?” – vágtam vissza, mert éreztem, igazából ő akar valamit tőlem.

„Nem kérek semmit, csak találja meg. Miralandra ment egy ismerőséhez. Este 10-kor indul oda egy vonat, ha gondolja elkísérem” – vágta rá a nő, és csak nézett rám az akvamarin szemével.

Nádasdy Ádám

Petri Györgyhöz

Nem tudok úgy elmenni pince mellett,
 hogy ne juss eszembe, te dohszagú
 mélyek vitéze, patkányok arája,
 áradó salakban gyémántsziget.

Nem tudok úgy fölmászni kupolába,
 templomtoronyba, hogy ne szimatoljam,
 hol van az Isten. Közben irigyellek:
 tudtad, hogy ő nincs. Tudtad, hogy *ki* nincs.

Ha ritkán öltönyt-nyakkendőket veszek,
 nem hasonlítok rád, klasszikus ember.
 Tudtad, hogy nem kell újba csomagolni:
 lejárt újság, szakadt nejlonszatyor.

Te mindenből kibújtál, lepereg
 rólad a sár. Én be se piszkolódom.
 Kettőnk közt, látod, fényévnyi a táv:
 nekem börtön a napsütötte sáv.